

dr inż. Artur Klepaczko

Eksploracja danych Klasyfikatory liniowe

Zadanie nr 13 – Studia podyplomowe „Przetwarzanie i analiza obrazów biomedycznych”

KAPITAŁ LUDZKI
NARODOWA STRATEGIA SPÓJNOŚCI

UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI
FUNDUSZ SPOŁECZNY

Prezentacja multimedialna
współfinansowana przez Unię Europejską
w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego
w projekcie

*„Innowacyjna dydaktyka bez ograniczeń
– zintegrowany rozwój Politechniki Łódzkiej –
zarządzanie Uczelnią,
nowoczesna oferta edukacyjna
i wzmacniania zdolności do zatrudniania
osób niepełnosprawnych”*

Politechnika Łódzka
Instytut Elektroniki

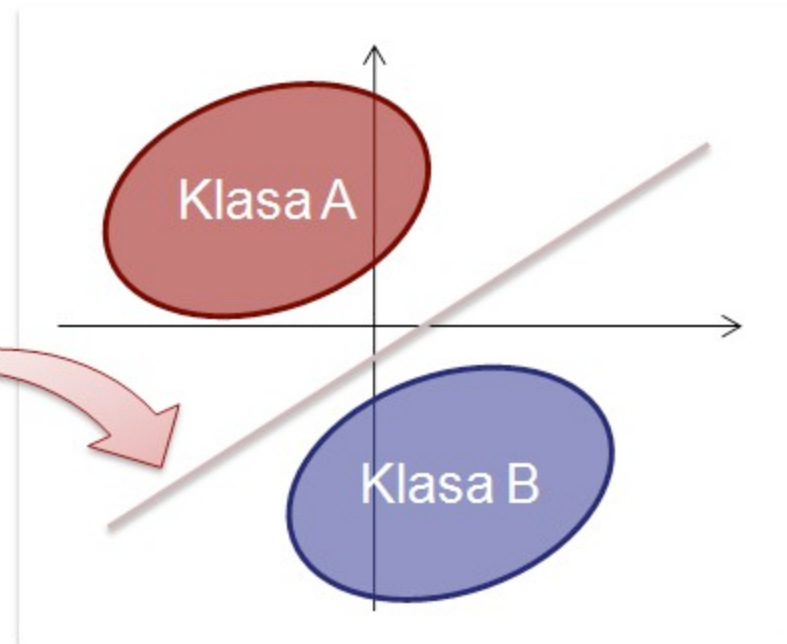
90-924 Łódź, ul. Żeromskiego 116,
tel. 042 631 28 83
www.kapitalludzki.p.lodz.pl

Dyskryminacja liniowa

Funkcja dyskryminacyjna
(postać ogólna)

$$y(\mathbf{x}) = \mathbf{w}^T \mathbf{x} + w_0$$

Klasy separowalne liniowo

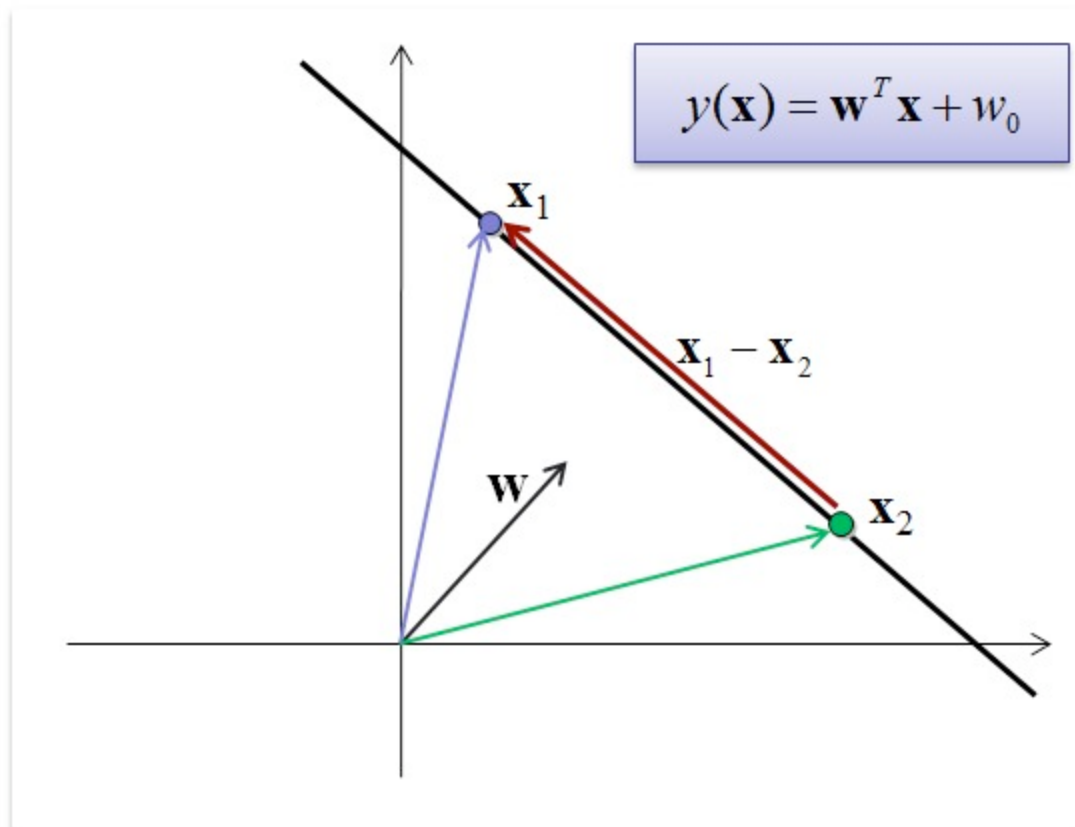

Przestrzeń dwuwymiarowa – linia
Przestrzeń trójwymiarowa – płaszczyzna
Przestrzeń n-wymiarowa – hiperpłaszczyzna

$$y(\mathbf{x}) \geq 0 \Rightarrow \mathbf{x} \in A$$

$$y(\mathbf{x}) < 0 \Rightarrow \mathbf{x} \in B$$

Funkcja liniowa — wektor wag

$$y(\mathbf{x}_1) = y(\mathbf{x}_2) = 0$$

$$\mathbf{w}^T \mathbf{x}_1 + w_0 = \mathbf{w}^T \mathbf{x}_2 + w_0 \Rightarrow$$
$$\mathbf{w}^T (\mathbf{x}_1 - \mathbf{x}_2) = 0$$

Iloczyn skalarny wektorów o niezerowej długości jest równy 0 tylko wtedy, gdy wektory te są ortogonalne (prostopadłe).

Wektor wag określa orientację hiperpłaszczyzny decyzyjnej.

Funkcja liniowa — odchylenie

$$y(\mathbf{x}_1) = 0$$

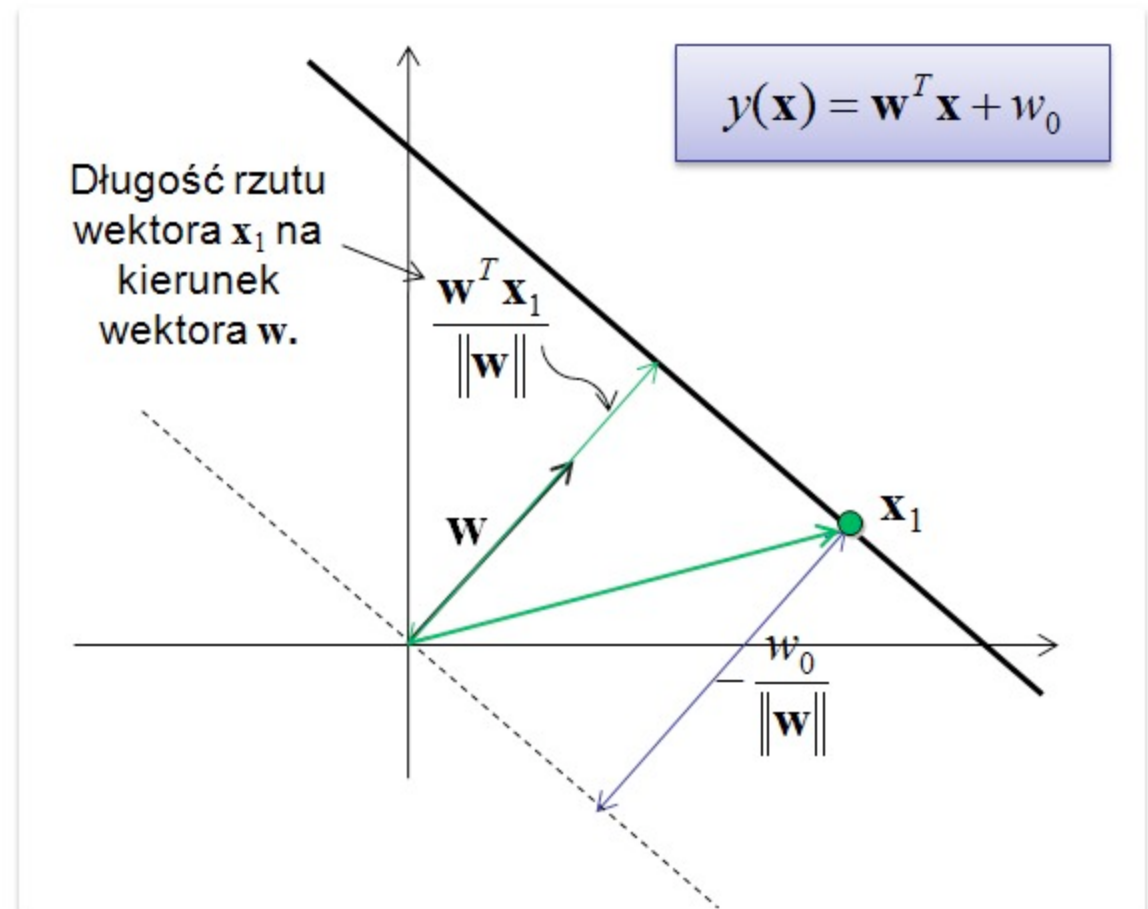

$$\mathbf{w}^T \mathbf{x}_1 + w_0 = 0 \Rightarrow$$

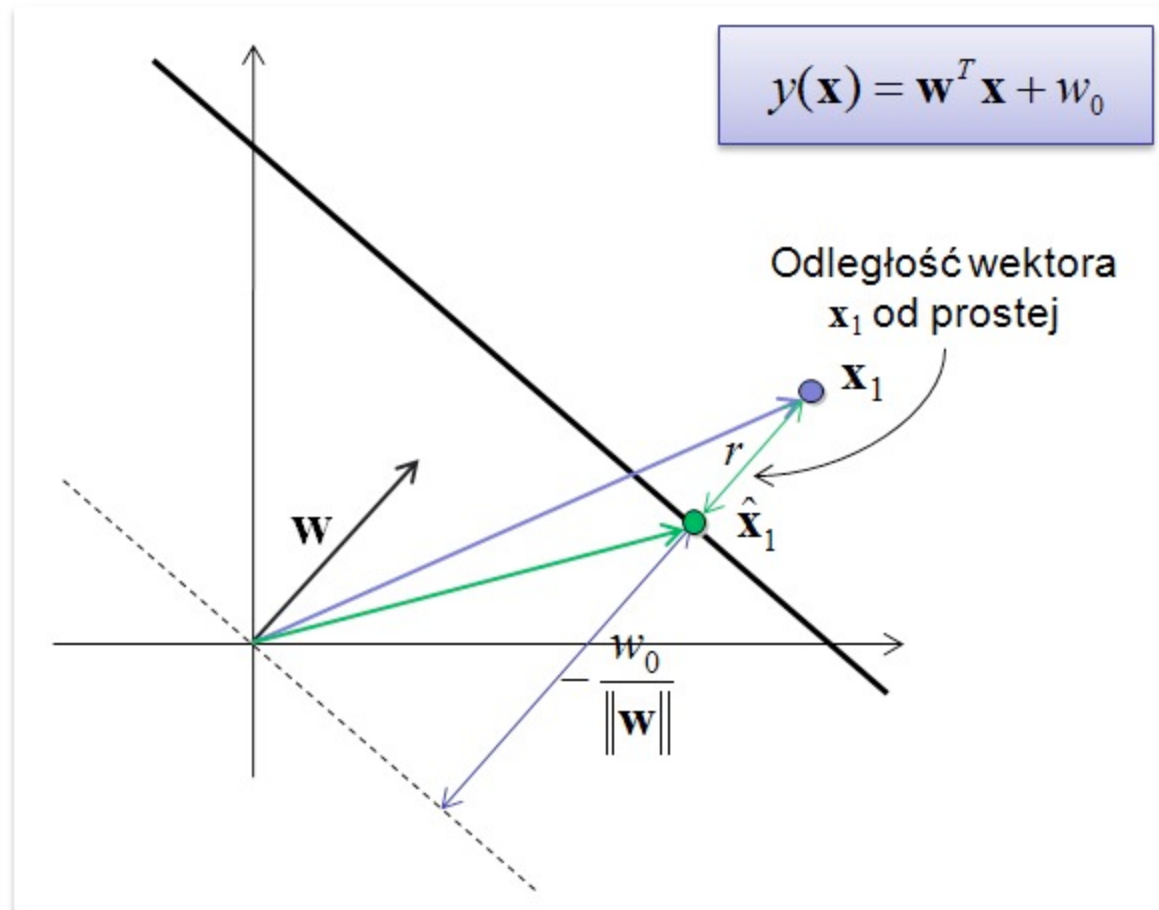
$$\frac{\mathbf{w}^T \mathbf{x}_1}{\|\mathbf{w}\|} = -\frac{w_0}{\|\mathbf{w}\|}$$

Parametr odchylenia określa
położenie hiperpłaszczyzny
decyzyjnej.

Odległość punktu od linii prostej

$$\mathbf{x}_1 = \hat{\mathbf{x}}_1 + r \frac{\mathbf{w}}{\|\mathbf{w}\|}$$

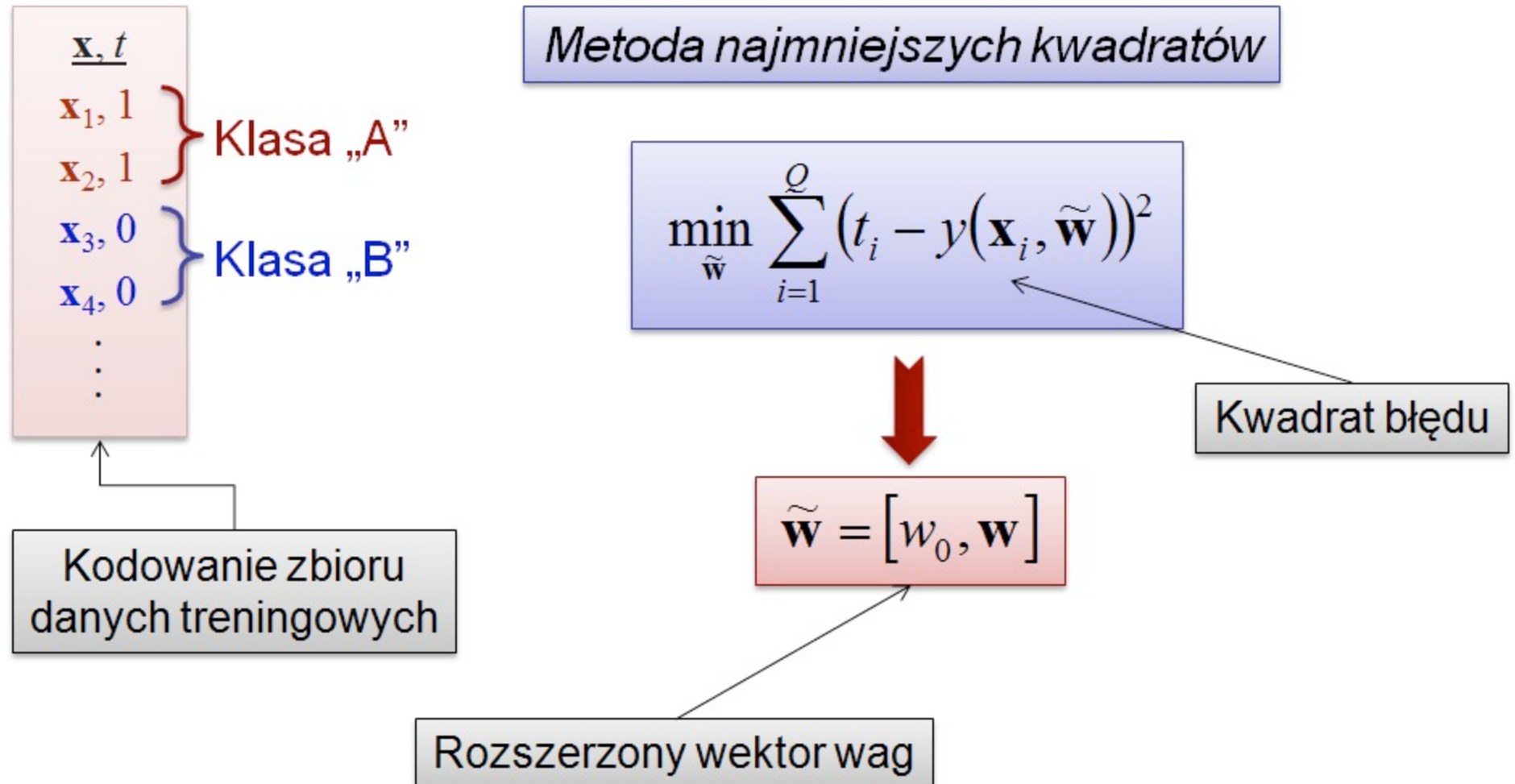
$$\mathbf{w}^T \mathbf{x}_1 = \mathbf{w}^T \hat{\mathbf{x}}_1 + r \frac{\mathbf{w}^T \mathbf{w}}{\|\mathbf{w}\|}$$

$$\mathbf{w}^T \mathbf{x}_1 + w_0 = \mathbf{w}^T \hat{\mathbf{x}}_1 + w_0 + r \frac{\mathbf{w}^T \mathbf{w}}{\|\mathbf{w}\|}$$

$$y(\mathbf{x}_1) = r \frac{\|\mathbf{w}\|^2}{\|\mathbf{w}\|}$$

$$r = \frac{y(\mathbf{x}_1)}{\|\mathbf{w}\|}$$

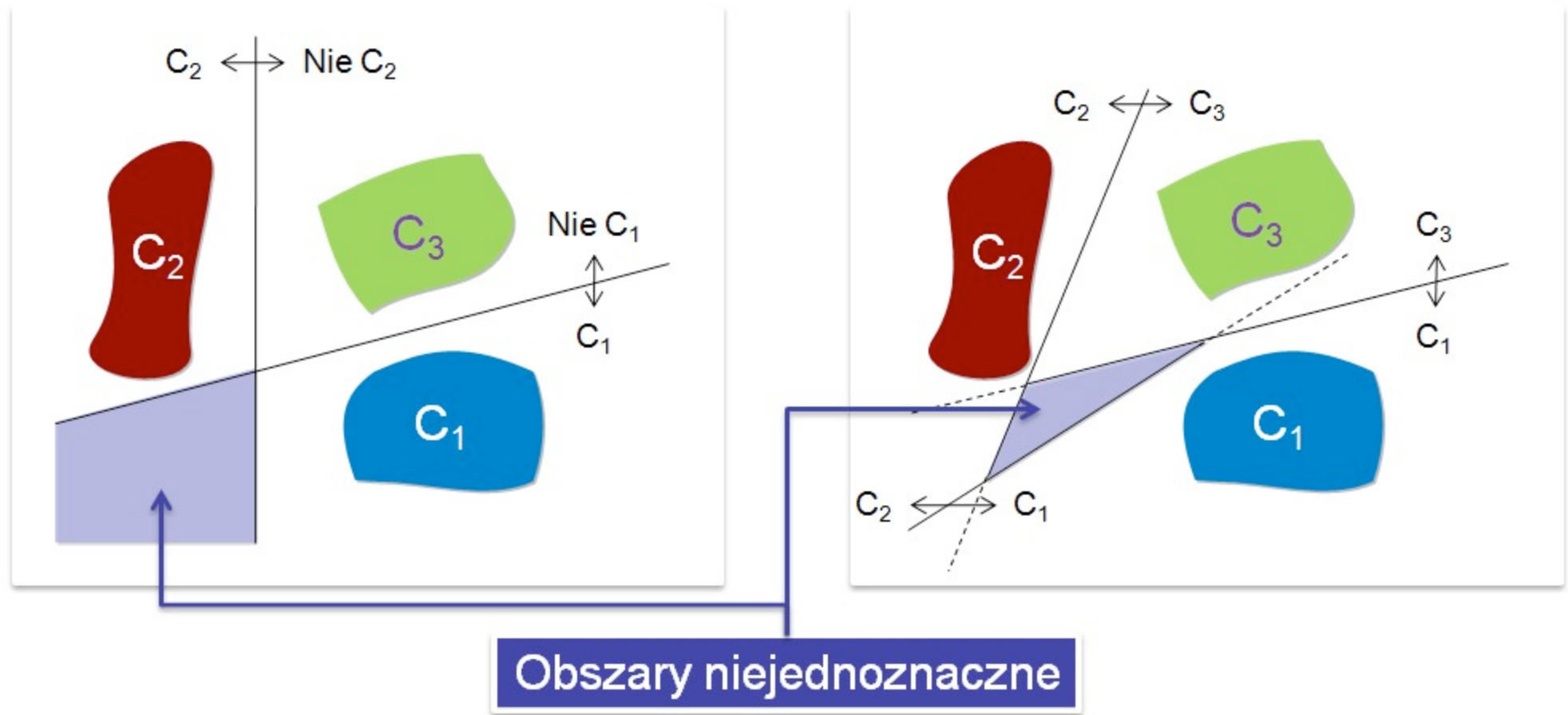
Uczenie klasyfikatora — regresja liniowa

Rozwinięcie do przypadku wielu klas

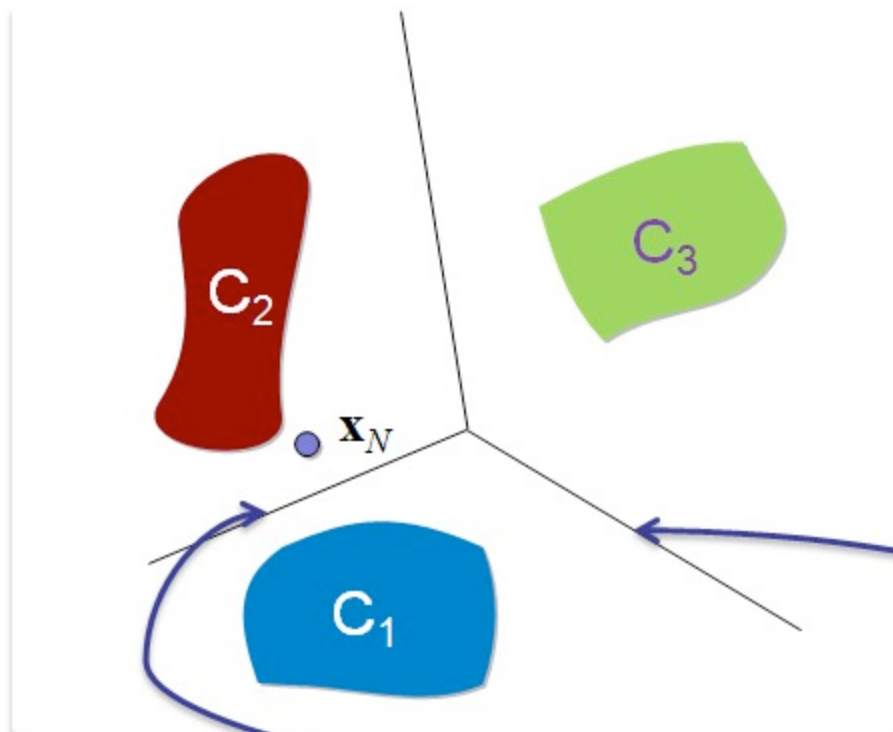
1. Zestaw $K-1$ linii decyzyjnych

2. Zestaw $K(K-1)/2$ linii decyzyjnych

Rozwiązanie dla problemu wielu klas

3. Zestaw K linii decyzyjnych

$y(\mathbf{x})$ — funkcja przynależności wektora do danej klasy

Np.

$$y_1(\mathbf{x}_N) = 0.3$$

$$y_2(\mathbf{x}_N) = 0.6$$

$$y_3(\mathbf{x}_N) = 0.1$$

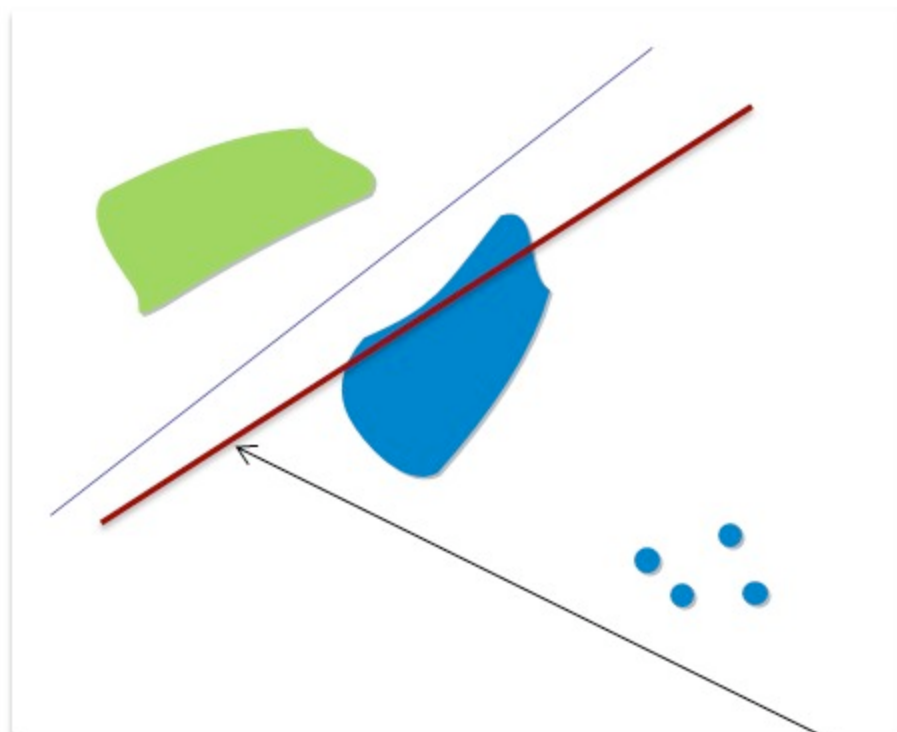
Wektor $\mathbf{x}_N$
klasyfikujemy do C_2

$$y_1(\mathbf{x}) - y_3(\mathbf{x})$$

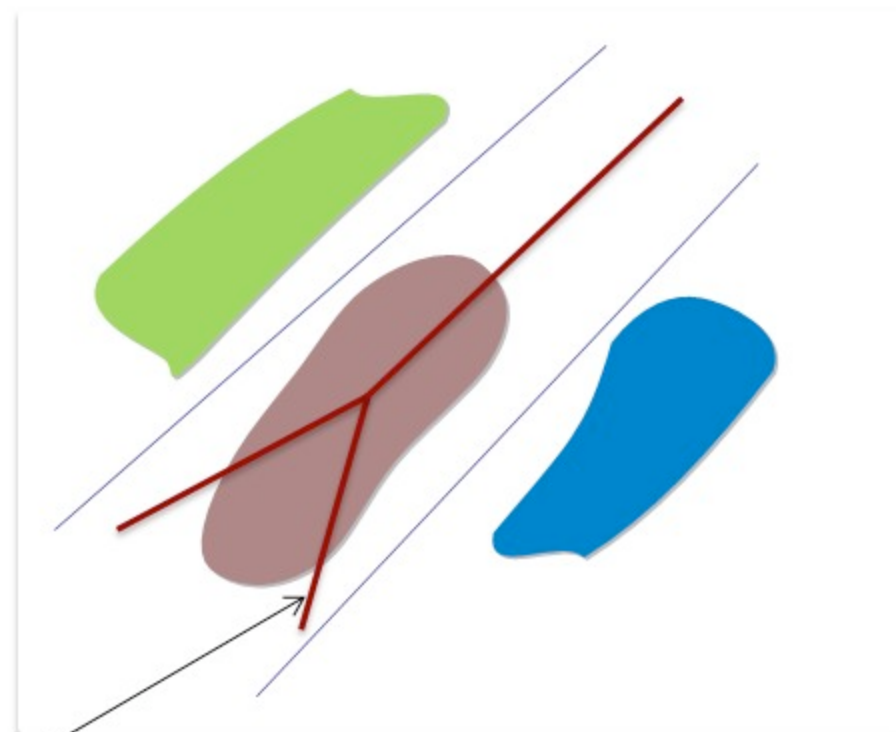
$$y_1(\mathbf{x}) - y_2(\mathbf{x})$$

Regresja liniowa — ograniczenia

Wrażliwość na wartości oddalone (ang. *outliers*)

Słaba separacja w przypadku wielu klas

Linie decyzyjne wyznaczone metodą najmniejszych kwadratów.

Regresja a szacowanie prawdopodobieństwa

Regresja liniowa

$$\Pr[y = 1 | \mathbf{x}] = w_0 + \mathbf{w}^T \mathbf{x}$$

Prawdopodobieństwo przynależności do klasy zakodowanej jako $y=1$.

Jednakże, wartość funkcji decyzyjnej wykracza poza zakres $(0,1)$.

Transformacja zmiennej docelowej

$$\Pr[y = 1 | \mathbf{x}] \rightarrow \ln \frac{\Pr[y = 1 | \mathbf{x}]}{1 - \Pr[y = 1 | \mathbf{x}]}$$

Funkcja *logitowa*

Regresja logistyczna

Regresja logistyczna

$$\ln \frac{\Pr[y = 0 | \mathbf{x}]}{1 - \Pr[y = 0 | \mathbf{x}]} = w_0 + \mathbf{w}^T \mathbf{x}$$

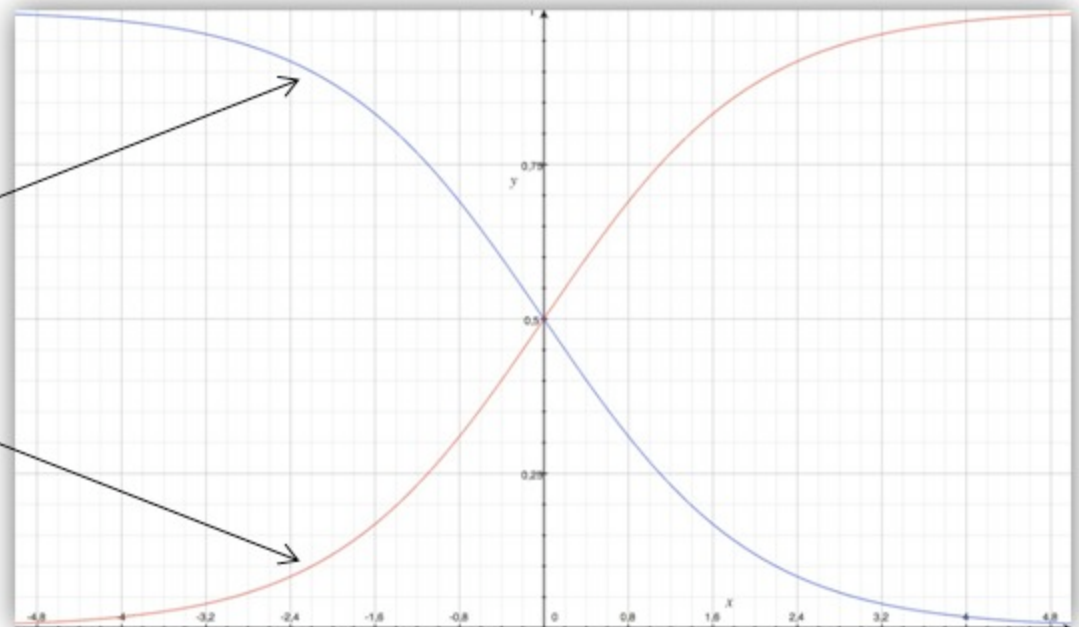
Aproksymacja zmiennej docelowej określonej funkcją logitową przy użyciu funkcji liniowej.

Rozwikłanie modelu

$$\Pr[y = 0 | \mathbf{x}] = \frac{\exp(w_0 + \mathbf{w}^T \mathbf{x})}{1 + \exp(w_0 + \mathbf{w}^T \mathbf{x})}$$

$$\Pr[y = 1 | \mathbf{x}] = \frac{1}{1 + \exp(w_0 + \mathbf{w}^T \mathbf{x})}$$

Wartości obu oszacowań mieszczą się zawsze w zakresie (0,1)

Metoda największej wiarygodności

Funkcja wiarygodności

$$LL = \sum_{i=1}^Q (1 - t_i) \log(1 - \Pr[1 | \mathbf{x}_i]) + t_i \log(\Pr[1 | \mathbf{x}_i])$$

Maksymalizacja

Parametry modelu
logistycznego $\rightarrow \mathbf{w}, w_0$

Reguła klasyfikacyjna

Jeśli

$$\Pr[1 | \mathbf{x}_N] > \Pr[0 | \mathbf{x}_N]$$

to wektor $\mathbf{x}_N$ zaliczamy do klasy
zakodowanej jako 1.

Regresja logistyczna w zastosowaniu do zbioru *Iris*

SimpleLogistic:

Class 0 :

29.99 +
[petallength] * -9.96 +
[petalwidth] * -5.71

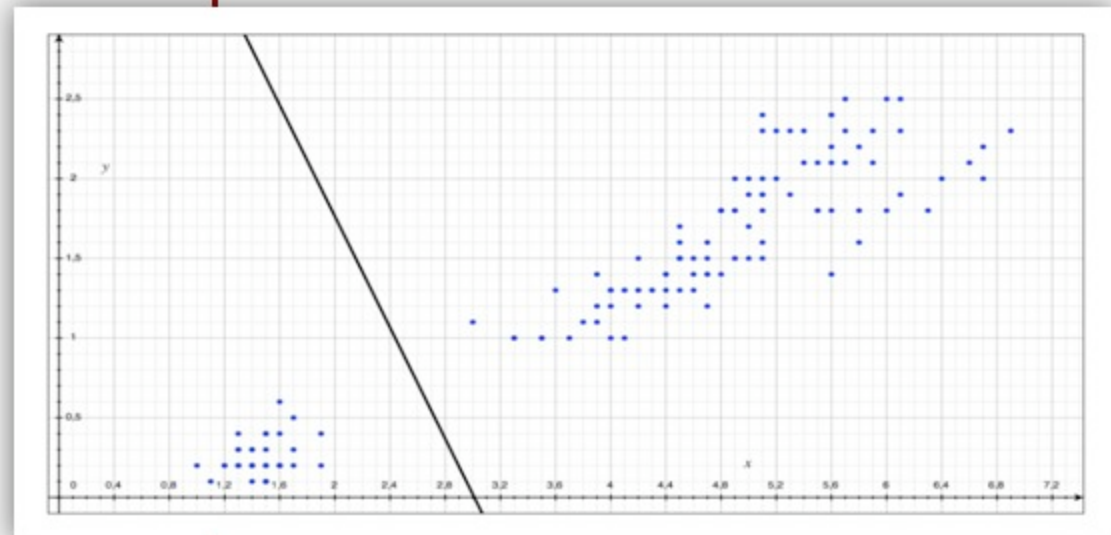
Class 1 :

-6.15 +
[sepallength] * 1.67 +
[sepalwidth] * 0.82 +
[petallength] * -0.74 +
[petalwidth] * -1.28

Class 2 :

-34.94 +
[sepallength] * -0.4 +
[sepalwidth] * -3.76 +
[petallength] * 6.27 +
[petalwidth] * 10.89

Niekiedy wystarcza podprzestrzeń atrybutów do dobrej separacji wektorów danych z określonej klasy.

=== Stratified cross-validation ===

=== Summary ===

Correctly Classified Instances	141	94	%
Incorrectly Classified Instances	9	6	%

Porównywanie modeli

Obecność w modelu zmiennych nieistotnych zwiększa błędy oszacowania współczynników istotnych zmiennych i w efekcie pogarsza dopasowanie modelu.

Koronacki J., Ćwik J., *Statystyczne systemy uczące się*, WNT, Warszawa 2005

Kryterium informacyjne Akaike (AIC)

$$AIC = -LL + p$$

Funkcja wiarygodności

Liczba parametrów

Minimalizacja
(selekcja cech istotnych)

Lepsza jakość modelu

Regresja logistyczna z użyciem kryterium AIC — zbiór *Iris*

Bez diagnozy modelu

Class 0 :
29.99 +
[petallength] * -9.96 +
[petalwidth] * -5.71

Class 1 :
-6.15 +
[sepallength] * 1.67 +
[sepalwidth] * 0.82 +
[petallength] * -0.74 +
[petalwidth] * -1.28

Class 2 :
-34.94 +
[sepallength] * -0.4 +
[sepalwidth] * -3.76 +
[petallength] * 6.27 +
[petalwidth] * 10.89

Class 0 :
12.27 +
[petallength] * -2.77 +
[petalwidth] * -5.71

Class 1 :
0.95 +
[sepallength] * 0.51 +
[sepalwidth] * -0.61 +
[petallength] * -0.12 +
[petalwidth] * -0.65

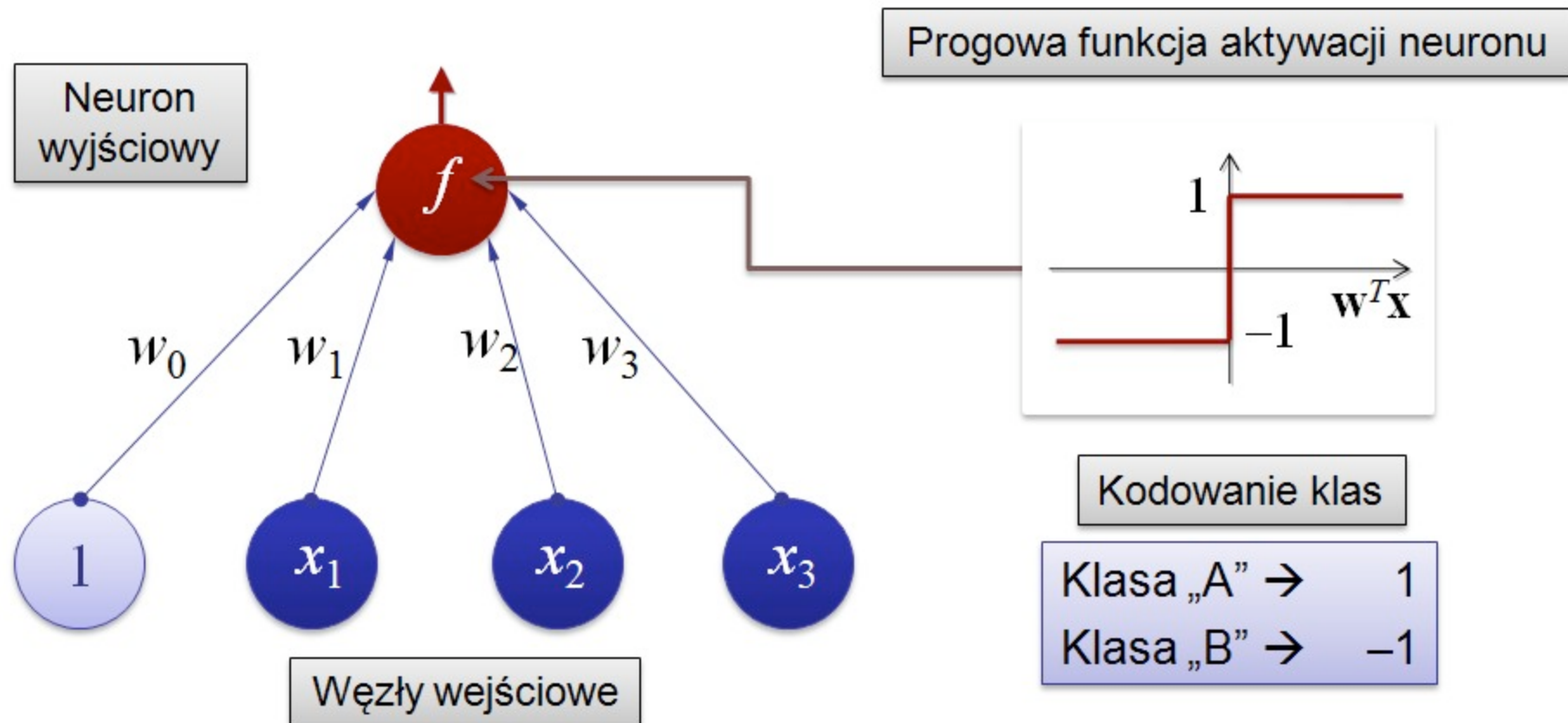
Class 2 :
-22.85 +
[sepalwidth] * -2.24 +
[petallength] * 3.87 +
[petalwidth] * 6.69

Uproszczenie modelu może przyczynić się do poprawy jakości klasyfikacji.

Correctly Classified Instances	145	96.6667 %
Incorrectly Classified Instances	5	3.3333 %

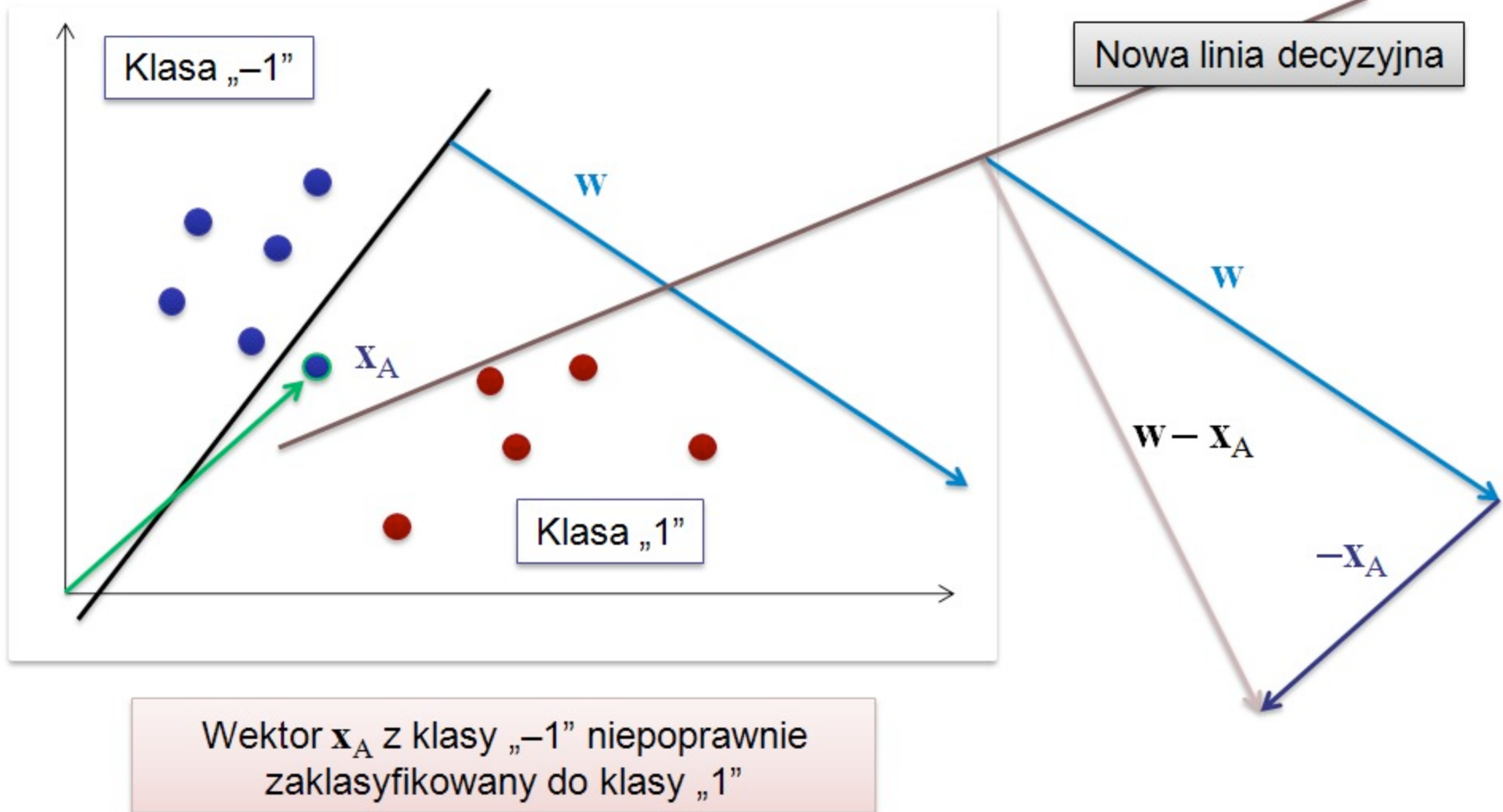
Correctly Classified Instances	141	94 %
Incorrectly Classified Instances	9	6 %

Perceptron

Regresja — estymowanie wartości prawdopodobieństwa przynależności do danej klasy
Reguła perceptronowa — „po prostu” wyznaczanie hiperpłaszczyzny decyzyjnej

Uczenie perceptronu — modyfikacja wag

Reguła perceptronowa (*delta*)

- Przyjmij dowolnie początkowe wartości wag (≈ 0)
 - Powtórz poniższe kroki, aż do momentu, gdy wszystkie wektory danych ze zbioru treningowego będą prawidłowo klasyfikowane:
 - Dla każdego wektora $\mathbf{x}_i$ ze zbioru treningowego:
 - Jeżeli wektor $\mathbf{x}_i$ jest nieprawidłowo klasyfikowany:
 - Jeżeli wektor $\mathbf{x}_i$ należy do klasy „1” to wykonaj $\mathbf{w} + \mathbf{x}_i$
 - Jeżeli wektor $\mathbf{x}_i$ należy do klasy „-1” to wykonaj $\mathbf{w} - \mathbf{x}_i$
- Można wykazać, że reguła jest zbieżna, jeśli tylko zadanie jest liniowo separowalne.
 - Często potrzeba powtórzyć adaptację wag wiele razy dla tego samego zbioru wektorów treningowych. Pojedyncze przejście przez zbiór danych nazywa się *epoką*.
 - Prędkość zbieżności uczenia można kontrolować stosując współczynnik długości kroku .

Klasyfikator perceptronowy w zastosowaniu do zbioru *Iris*

=== Classifier model (full training set) ===

Sigmoid Node 0

Inputs Weights

Threshold -3.769559351070804

Attrib sepalength -1.32409409935167

Attrib sepalwidth 3.517848070574029

Attrib petallength -4.735447298859189

Attrib petalwidth -4.3724179715078195

.
. .
. .

Class Iris-setosa

Input

Node 0

Class Iris-versicolor

Input

Node 1

Class Iris-virginica

Input

Node 2

Reguła perceptronowa

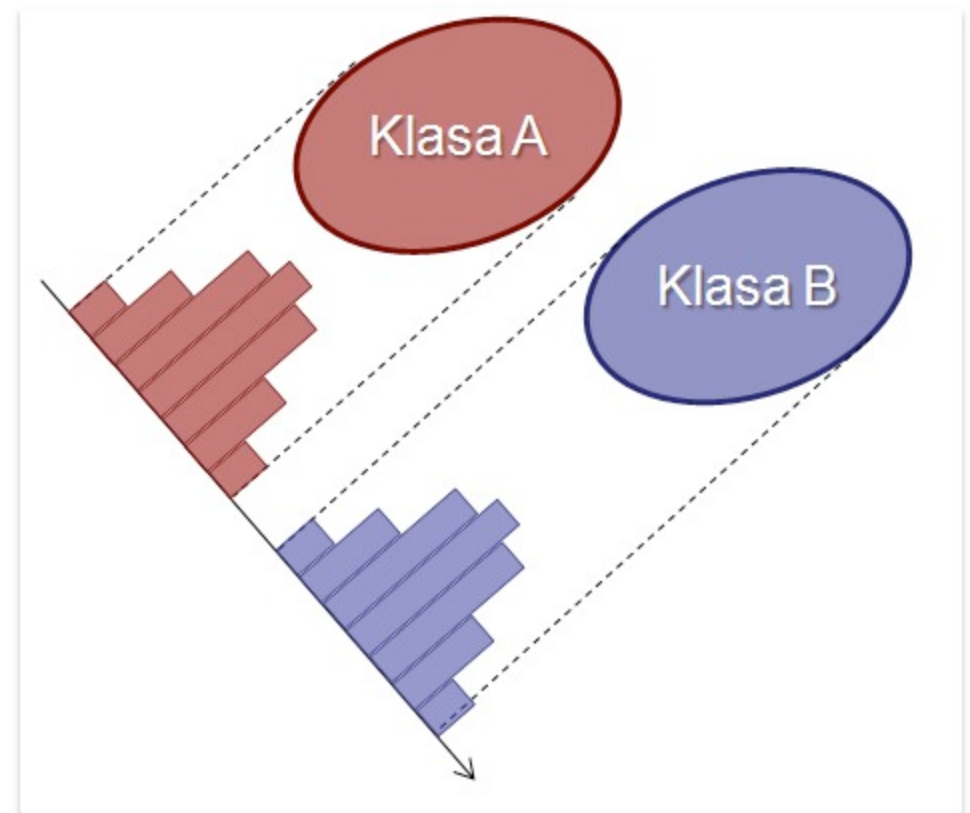
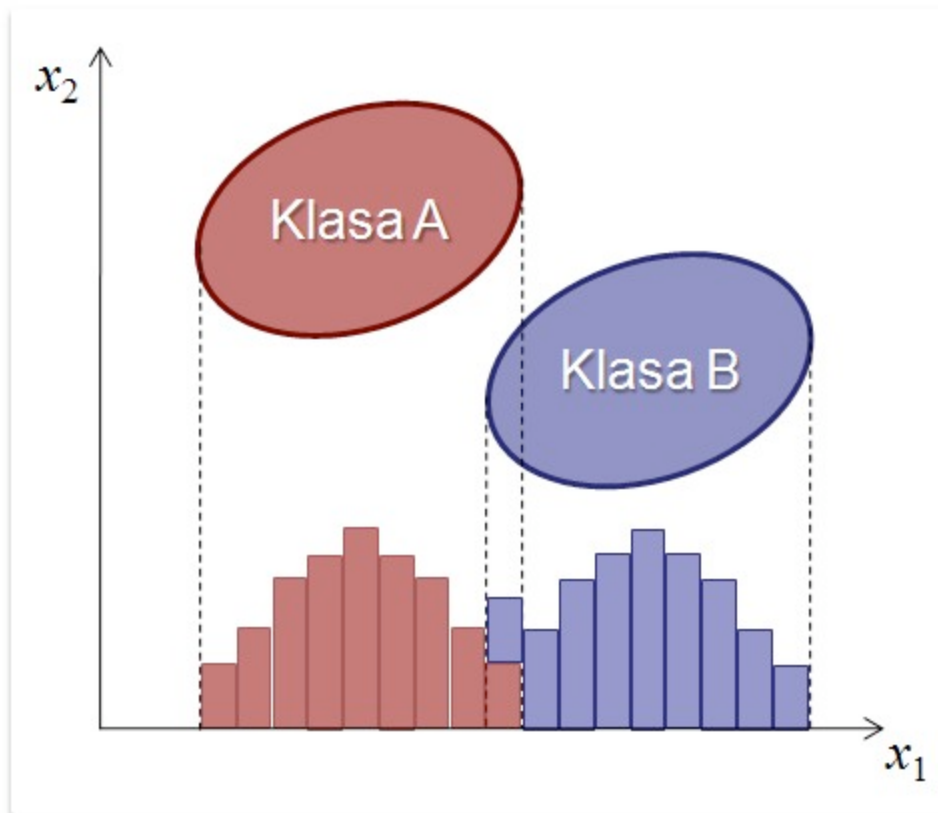
- W przypadku $K > 2$ klas stosuje się K perceptronów połączonych w sieć. Jednocześnie tylko jeden neuron wyjściowy może być uaktywniony ($=1$).
- Perceptron stanowi punkt wyjścia do rozważań na temat sztucznych sieci neuronowych.
- Zamiast skokowej funkcji aktywacji można użyć tzw. funkcji *sigmoidalnej*. Wówczas do uczenia perceptronu stosuje się algorytm *wstecznej propagacji błędów*.

=== Stratified cross-validation ===

=== Summary ===

Correctly Classified Instances	143	95.3333 %
Incorrectly Classified Instances	7	4.6667 %

Liniowa analiza dyskryminacyjna

Zadanie liniowej analizy dyskryminacyjnej (LDA) polega na znalezieniu w przestrzeni cech kierunku zapewniającego najlepszą możliwą separację klas.

Zmienność międzygrupowa

Wektor średni

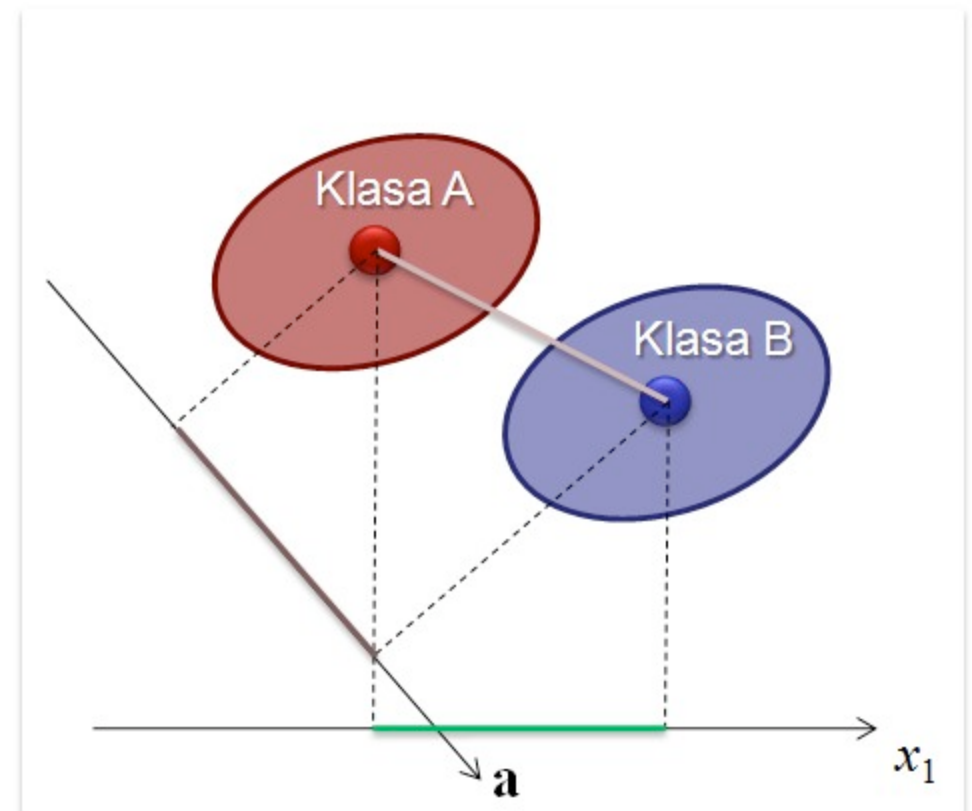
$$\bar{\mathbf{x}} = [\bar{x}^{(1)}, \bar{x}^{(2)}, \dots, \bar{x}^{(j)}, \dots, \bar{x}^{(N)}]$$

$$\bar{x}^{(j)} = \frac{1}{Q} \sum_{i=1}^Q x_i^{(j)}$$

Miara zmienności międzygrupowej

$$\left(\mathbf{a}^T \bar{\mathbf{x}}_A - \mathbf{a}^T \bar{\mathbf{x}}_B \right)^2$$

Odległość średnich wektorów klas wzdłuż kierunku $\mathbf{a}$

Zmienność wewnątrzgrupowa

Macierz kowariancji

$$S_k = \frac{1}{Q_k - 1} \sum_{i=1}^{Q_k} (\mathbf{x}_i - \bar{\mathbf{x}})(\mathbf{x}_i - \bar{\mathbf{x}})^T$$

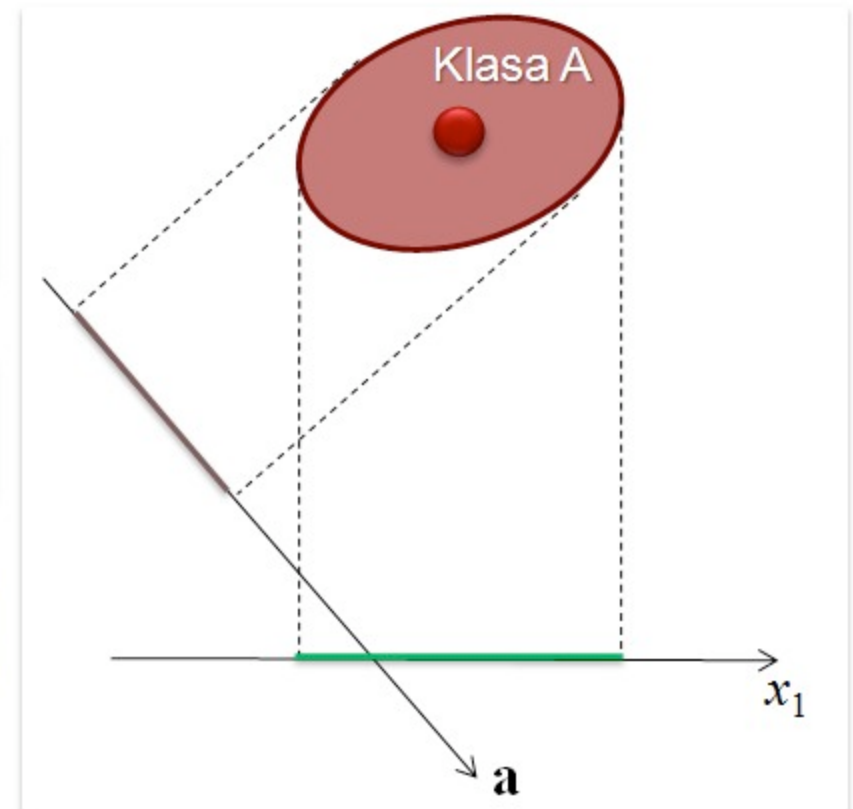
Pojedyncza
klasa

$$W = \frac{1}{Q - 2} \sum_{k=1}^2 (Q_k - 1) S_k$$

Wspólna dla
obu klas

Miara zmienności wewnątrzgrupowej

$$\mathbf{a}^T W \mathbf{a}$$

Rozproszenie wektorów wokół średnich wektorów klas w danym kierunku

Analiza LDA a klasyfikacja

Zadanie LDA

Znaleźć taki kierunek $\hat{\mathbf{a}}$, który maksymalizuje wyrażenie

$$\frac{(\mathbf{a}^T \bar{\mathbf{x}}_A - \mathbf{a}^T \bar{\mathbf{x}}_B)^2}{\mathbf{a}^T \mathbf{W} \mathbf{a}}$$

Małe rozproszenie
wewnątrz dobrze
odseparowanych klas.

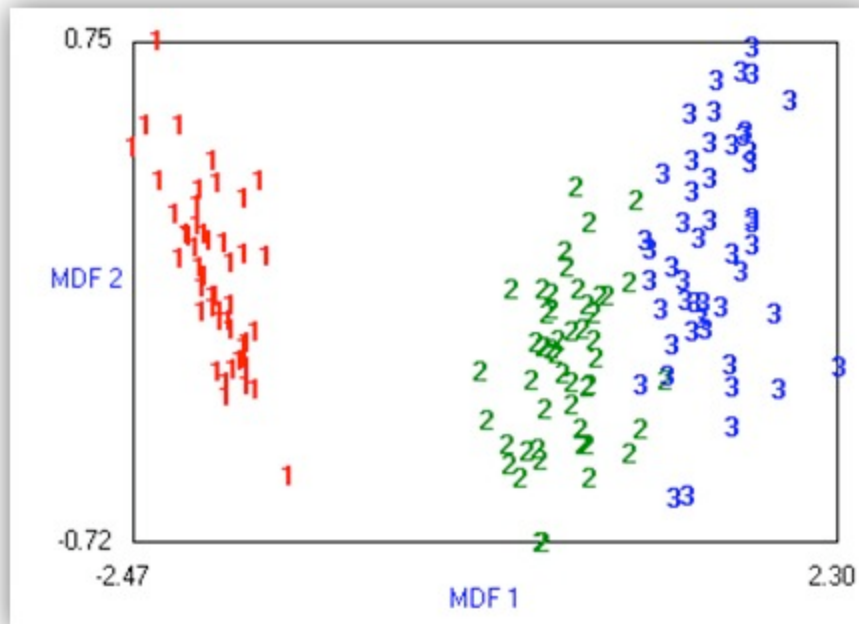
Klasyfikacja

Nowy wektor $\mathbf{x}_N$ należy zaklasyfikować do A jeśli

$$|\hat{\mathbf{a}}^T \mathbf{x}_N - \hat{\mathbf{a}}^T \bar{\mathbf{x}}_A| < |\hat{\mathbf{a}}^T \mathbf{x}_N - \hat{\mathbf{a}}^T \bar{\mathbf{x}}_B|$$

Wektor testowy leży bliżej
środka klasy A.

LDA w zastosowaniu do zbioru *Iris*

MDF (ang. *most discriminative feature*)
— kierunek najlepiej rozdzielający klasy

Dla K klas można otrzymać co najwyżej
 $K-1$ ortogonalnych kierunków MDF

* b11 report file [LDA analysis] <2009-01-12 22:43:42>

* Data file name: "IRIS.SEL"

* Selected features [4 out of 4]

sepal length [#1/#1]; p.mean= 5.84333E+000, p.std= 8.28066E-001

sepal width [#2/#2]; p.mean= 3.05400E+000, p.std= 4.33594E-001

petal length [#3/#3]; p.mean= 3.75867E+000, p.std= 1.76442E+000

petal width [#4/#4]; p.mean= 1.19867E+000, p.std= 7.63161E-001

Feature vector standardized: NO

Projection matrix for MDF:

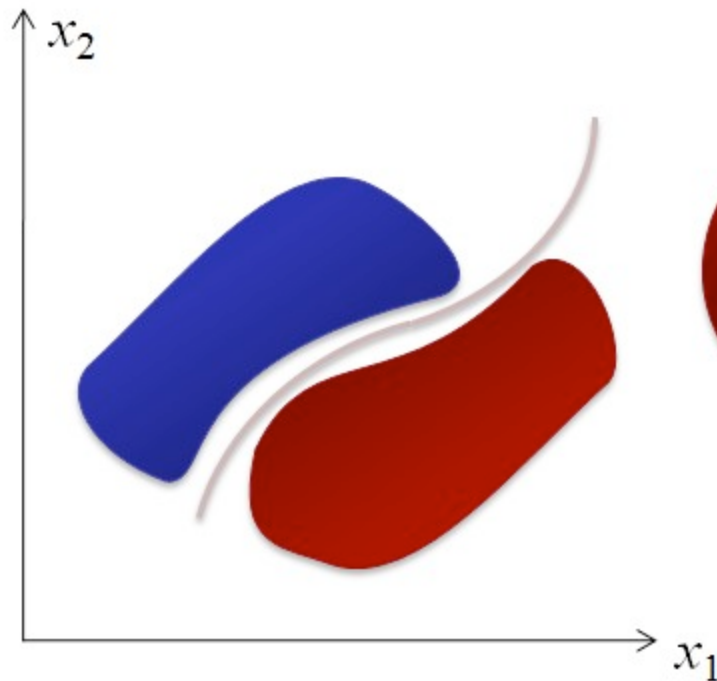
-2.04910E-001	8.98234E-003	-7.50750E-001	1.05258E-001
-3.87143E-001	5.88999E-001	4.27339E-001	-3.69821E-001
5.46482E-001	-2.54287E-001	4.42155E-001	-4.35665E-001
7.13785E-001	7.67032E-001	-2.41361E-001	8.13849E-001

LDA dimensionality: 2

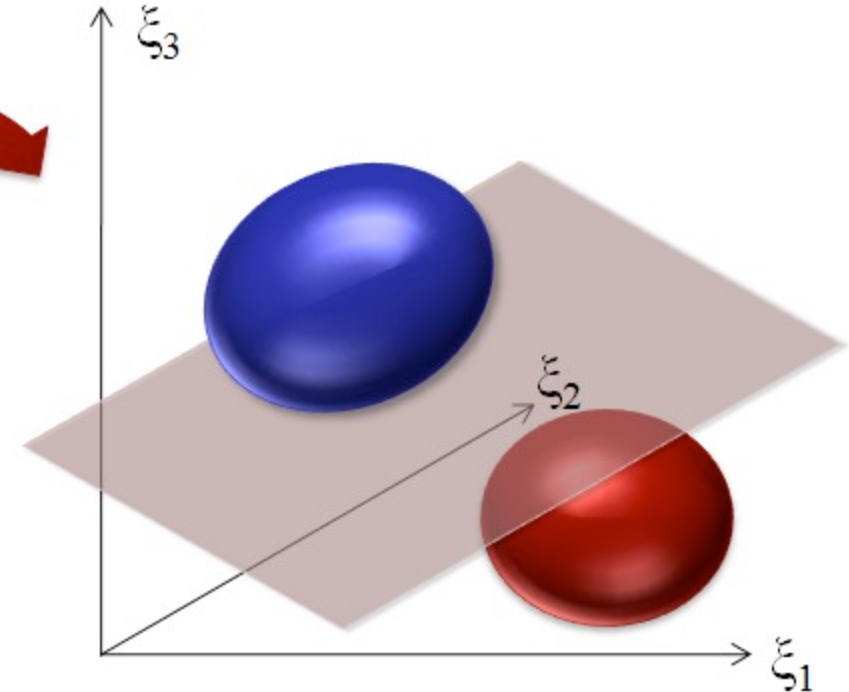
Missclassified data vectors: 5/150 [or 3.33%]

Nieliniowe granice między klasami

Oryginalna przestrzeń cech

Przestrzeń cech po nieliniowej transformacji

Problem nieliniowej separacji klas można rozwiązać za pomocą klasyfikatorów liniowych po zastosowaniu nieliniowej transformacji przestrzeni cech.

Nieliniowa transformacja przestrzeni cech

Przykładowa transformacja
przestrzeni cech

$$\xi_1 = x_1^2 x_2 \quad \xi_2 = x_1 x_2^2 \quad \xi_3 = x_1^3$$

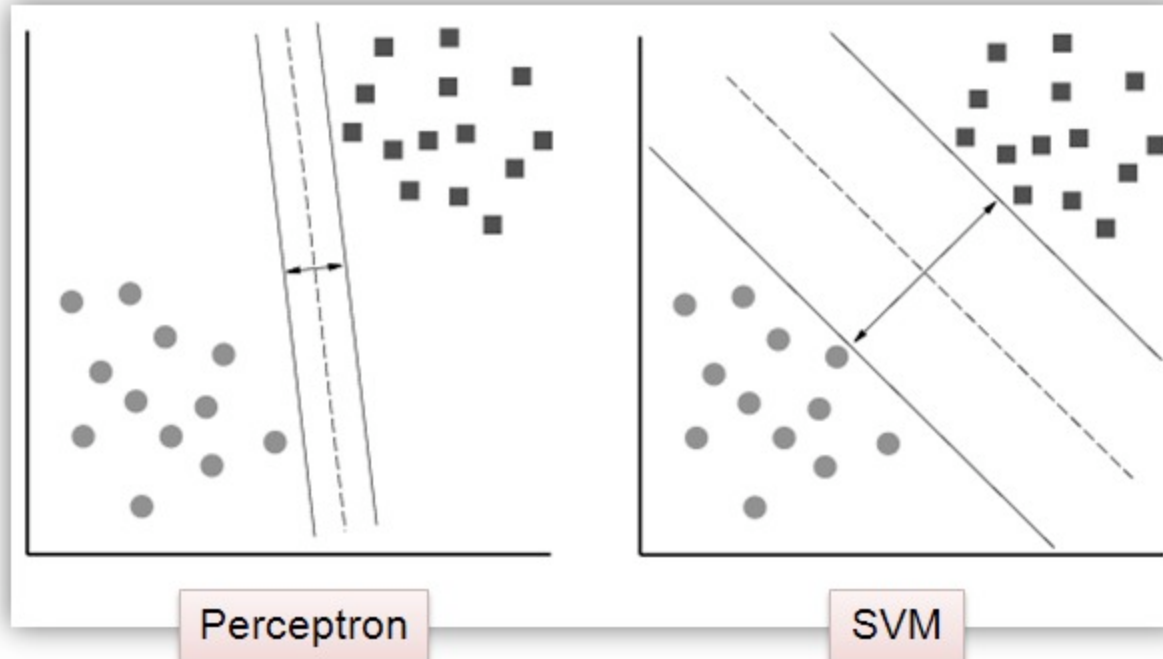
Często, aby uzyskać poprawną
klasyfikację wymiar nowej przestrzeni
cech musi być znacznie większy niż
wymiar przestrzeni oryginalnej.

- duża złożoność obliczeniowa, zwłaszcza dla dużych wymiarów oryginalnej przestrzeni atrybutów
- niebezpieczeństwo nadmiernego dopasowania

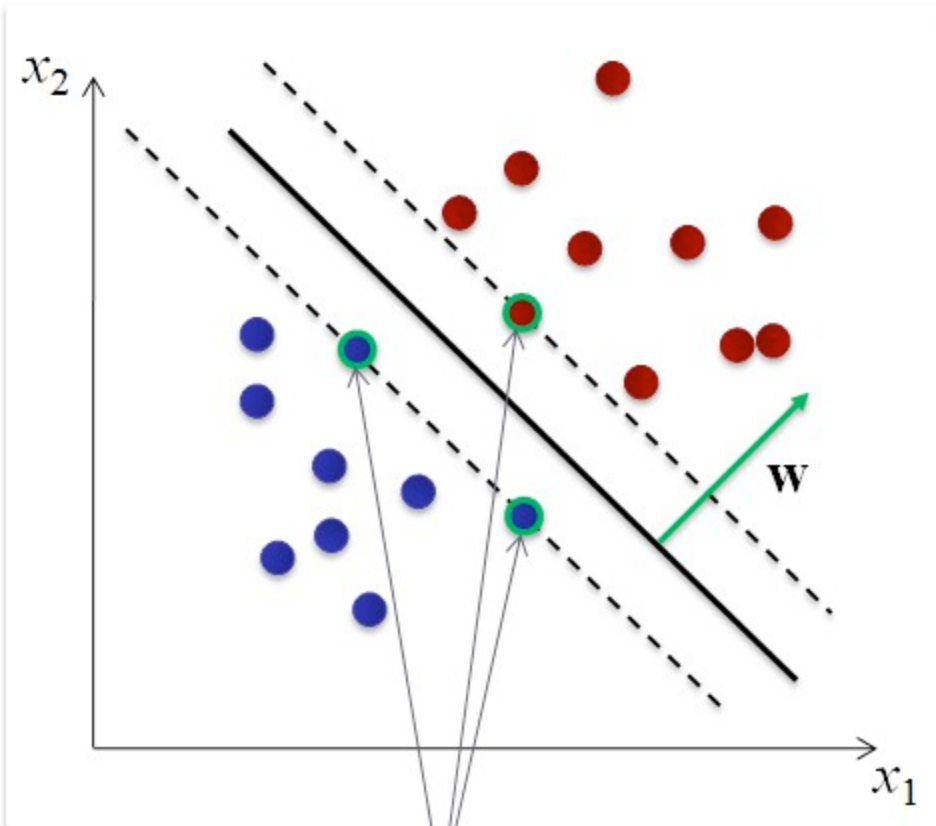
Odpowiedzią na te problemy jest algorytm wektorów
podpierających (ang. *support vector machines*)

Algorytm *Support Vector Machines*

W algorytmie SVM konstruowana jest hiperpłaszczyzna decyzyjna w kierunku ortogonalnym do kierunku największego marginesu rozdzielającego klasy (ang. *optimal margin hyperplane*).

Konstrukcja optymalnej hiperpłaszczyzny

Wektory podpierające

Równanie hiperpłaszczyzny

$$y(\mathbf{x}) = \mathbf{w}^T \mathbf{x} + w_0$$

$$y(\mathbf{x}) = b + \sum_{i-\text{indeks wektora podpierającego}} \alpha_i t_i \mathbf{x}_i^T \mathbf{x}$$

Współczynniki α_i znajdowane poprzez rozwiązanie zadania kwadratowej optymalizacji z ograniczeniami... (!)

Na szczęście istnieją gotowe implementacje
→ *sequential minimal optimization* (SMO)

Funkcje jądra

Transformacja wektorów danych

$$\mathbf{x} \rightarrow \Phi(\mathbf{x})$$

Iloczyn skalarny w oryginalnej przestrzeni cech

$$\mathbf{x}_i^T \cdot \mathbf{x}_j$$

Iloczyn skalarny w przestrzeni transformowanej

$$\Phi^T(\mathbf{x}_i) \cdot \Phi(\mathbf{x}_j)$$

$$K(\mathbf{x}_i, \mathbf{x}_j)$$

K – funkcja jądra (ang. *kernel function*)

Wielomianowe funkcje jądra

$$K(\mathbf{x}_i, \mathbf{x}_j) = (\mathbf{x}_i^T \cdot \mathbf{x}_j)^n$$

$$K(\mathbf{x}_i, \mathbf{x}_j) = (\mathbf{x}_i^T \cdot \mathbf{x}_j + 1)^n$$

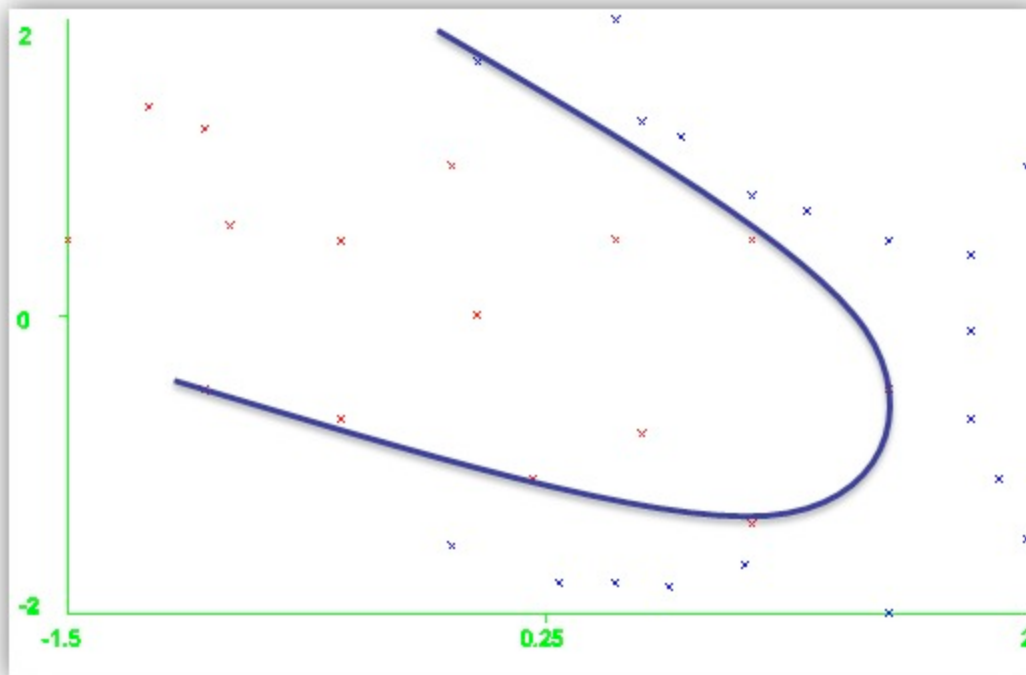
Radialna funkcja jądra

$$K(\mathbf{x}_i, \mathbf{x}_j) = \exp\left(-\frac{\|\mathbf{x}_i - \mathbf{x}_j\|^2}{c}\right)$$

Algorytm SVM dla przypadku klas nieliniowo separowalnych

Hiperpowierzchnia decyzyjna

$$y(\mathbf{x}) = b + \sum_{i-\text{indeks wektora podpierającego}} \alpha_i t_i K(\mathbf{x}_i, \mathbf{x})$$

Zalety algorytm SVM

- o Granica decyzyjna konstruowana jest w oparciu o niewielką liczbę wektorów podpierających
 - małe ryzyko nadmiernego dopasowania
 - odporność na wektory oddalone (ang. *outliers*)
- o Dzięki zastosowaniu funkcji jądra możliwe jest rozwiązywanie problemów nieliniowych bez zwiększania stopnia złożoności obliczeniowej.